

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΗ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΑΓΑΠΗ

**«κάλαμον συντετριμμένον δεν θέλει θλάσει,
και λινάριον καπνίζον δεν θέλει σβέσει...» (Ματθ. 12:20)**

Το 1859 ο Charles Darwin διατύπωσε την θεωρία “της εξέλιξης των ειδών διά της φυσικής επιλογής”. Κατ’αυτήν μέσω της τυχαίας αλληλεπίδρασης της ύλης και του χρόνου το ένα είδος μετατρέπεται σε άλλο είδος διά της επικράτησης των ισχυροτέρων και καλύτερα προσαρμοσμένων στο περιβάλλον ατόμων του κάθε είδους.

Στα προηγούμενα αφιερώματά μας έχουμε δείξει ότι η επιστήμη, (Βιολογία, Φυσική, Μαθηματικά, Πληροφορική, Παλαιοντολογία) δεν δέχεται πλέον την άποψη αυτή, αλλά αναγνωρίζει ότι οι πίθηκοι ήταν πάντα πίθηκοι, οι άνθρωποι ήταν πάντα άνθρωποι, τα ζώα και τα φυτά έγιναν εξ’αρχής “κατά το είδος αυτών”.

Στο πρώτο τεύχος της εφημερίδας μας στην τρίτη χιλιετία θέλουμε να θίξουμε ένα πολύ σπουδαίο θέμα και συγκεκριμένα το γεγονός ότι η “θεωρία της εξέλιξης των ειδών διά της φυσικής επιλογής” παρουσιάζει αξεπέραστες κοινωνικά και ηθικά ασυνέπειες και είναι ασυμβίβαστη με την κατά Θεόν αγάπη.

Στο κοινωνικό πεδίο η θεωρία της φυσικής επιλογής υποστηρίζει ότι η καλύτερη κοινωνία είναι εκείνη της οποίας τα μέλη φροντίζουν μόνο για τον εαυτό τους και προσπαθούν να προωθηθούν, ει δυνατόν, εις βάρος των άλλων.

Έτσι η πρόοδος διά της φυσικής επιλογής απαιτεί τη βαρβαρότητα και ακόμη την καταστροφή των αδυνάτων και την ελεύθερη επικράτηση των “δυνατών”. Απαιτεί την πλήρη εξαφάνιση του κάθε τι που θεωρείται ασθενές και την επικυριαρχία των δυνατών επάνω στους άλλους. Με ωμή ειλικρίνεια ένας φημισμένος συγγραφέας υποστηρικτής της θεωρίας της εξέλιξης, γράφει: “Η βαρβαρότητα είναι η μόνη διαδικασία διά της οποίας ο άνθρωπος προόδευσε και ο πολιτισμός είναι η μόνη διαδικασία διά της οποίας οπισθοδρόμησε. Ο πολιτισμός είναι η πιο επικίνδυνη προσπάθεια του ανθρώπου”^[1] (!).

Όταν άτομα, ομάδες, ή ακόμη και ολόκληροι λαοί ενστερνισθούν τη φυσική επιλογή σα μέσο προόδου, ανοίγει ο δρόμος για την αναισθητη σκληρότητα. Μάλιστα αυτοί οι οποίοι ανηλεώς εξαφανίζουν τους αδυνάτου επαινούνται, διότι με αυτόν τον τρόπο συμβάλλουν στην εξέλιξη του “ανθρώπου”! **“Υπάρχει οδός ήτις φαίνεται ορθή στον άνθρωπον, αλλά τα τέλη αυτής φέρουσιν εις τον θάνατον.”** (Παροιμιαί 14:12).

Η φυσική επιλογή είναι βασικά εναντίον της ιατρικής επιστήμης διά της οποίας νοσηλεύονται οι ασθενείς και αποκαθίσταται η υγεία των πασχόντων. Προγράμματα εμβολιασμού θεωρούνται αδιανόητα, διότι με αυτά βοηθούνται οι αδύνατοι να επιβιώσουν. Η φυσική επιλογή απαιτεί οι αδύνατοι να μην αναπαράγονται για να μην “υποβαθμίζεται” η κοινωνία.

Ο άνθρωπος όμως έχει ηθική υπόσταση και εμφανίζει (μερικές φορές) έλεος, ευσπλαχνία και κοινωνικότητα, τα οποία αντιστρατεύονται τη φυσική επιλογή.

Ο Alfred Russell Wallace, ο οποίος μαζί με τον Charles Darwin θεωρείται πατέρας της θεωρίας της εξέλιξης γράφει επάνω σε αυτό το θέμα: “Θεωρούσα ότι η θεωρία της εξέλιξης διά της φυσικής επιλογής ήταν αρκετά πειστική, μέχρις ότου προσπάθησα δι’ αυτής να εξηγήσω την ηθική υπόσταση του ανθρώπου. Αυτή δεν εξηγείται με την φυσική επιλογή, αλλά απαιτεί την

παρέμβαση μίας ανώτερης ηθικής διάνοιας, που οδηγεί τον άνθρωπο για κάποιο σκοπό. Η θεία παρέμβαση είναι η μόνη εξήγηση για την ύπαρξη της ηθικής υπόστασης του ανθρώπου”^[2].

Η μητέρα που ξενυκτάει στο προσκέφαλο του παιδιού της, ο πατέρας που θυσιάζει τη ζωή του γι’ αυτό, ή ο φίλος που κακοπαθεί για το φίλο του, είναι γεγονότα ασυμβίβαστα με την εξέλιξη των ειδών διά της φυσικής επιλογής, αλλά αποδεικνύουν την ηθική υπόσταση του ανθρώπου. **“Διότι μόλις υπέρ δικαίου θέλει αποθάνει τις...”** (Ρωμαίους 5:7)

Βέβαια οι υποστηρικτές της θεωρίας της εξέλιξης κοιτάζουν με παγερή περιφρόνηση τέτοιες “αδυναμίες”, μέχρις ότου βρεθούν σε ανάλογη θέση. Τότε μέσα τους ξυπνούν συναισθήματα και αξίες που τους υπενθυμίζουν ότι δεν είναι προϊόντα τυφλής εξέλιξης, αλλά δημιουργήματα του Θεού και μέσα τους υπάρχει η ψυχή, ένα κομμάτι από Εκείνον, ο Οποίος είναι Αγάπη.

Είναι πραγματικά αδιανόητο για το θιασώτη της φυσικής επιλογής ότι **“τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις Αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον”** (Ιωάννης 3:16). Και όμως ο Κύριος Ιησούς Χριστός, **“διά του οποίου εκτίσθησαν τά πάντα...και τα πάντα συντηρούνται δι’αυτού”** (Κολοσσαείς 3:16-17), **“δεν ήλθε στον κόσμο διά να υπηρετηθή, αλλά διά να υπηρετήση, και να δώση την ζωήν αυτού λύτρον αντί πολλών”** (Ματθαίος 20:28).

Μάλιστα στον κόσμο αυτό δεν διάλεξε τους “δυνατούς”, τους “έξυπνους” ή τους “ευγενείς”, με λίγα λόγια αυτούς που οι άνθρωποι θεωρούν καλύτερους, αλλά κάλεσε όλους τους κουρασμένους και τους φορτωμένους για να τους αναπαύσει (Ματθαίος 11: 28). **“..ήλθε διά να ζητήση και να σώση το απολωλός”** (Λουκάς 19:10).

Οι πραγματικοί Χριστιανοί, δηλαδή οι μαθητές του Ιησού Χριστού (Πράξεις 11:26), μετανοούν και αποκτούν τον νούν και το φρόνημα του Κυρίου τους. **“Το αυτό δε φρόνημα έστω εν υμίν το οποίον ήτο και εν τω Χριστώ Ιησού, όστις εν μορφή Θεού υπάρχων, δεν ενόμισεν αρπαγήν το να ήναι ίσα με τον Θεόν αλλ’εαυτόν εκένωσε, λαβών δούλου μορφήν, γενόμενος όμοιος με τους ανθρώπους, και ευρεθείς κατά το σχήμα ως άνθρωπος εταπείνωσε εαυτόν, γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού...”** (Φιλιππησίους 2:5-8).

Μπορεί στη ζωή τους, προτού γνωρίσουν το Χριστό, να έζησαν ως **“ανόητοι, απειθείς, πλανώμενοι, δουλεύοντες εις διαφόρους επιθυμίας και ηδονάς, εν κακία και φθόνω, μισητοί και μισούντες αλλήλους”** (Τίτος 3:3). Αφ’ότου όμως εγνώρισαν και δέχτηκαν το Χριστό στην καρδιά τους, ζούνε με Εκείνον και για Εκείνον ο οποίος **“πλούσιος ων επτώχευσε διά σας, διά να πλουτήσετε σείς με την πτωχείαν εκείνου”** (Β Κορινθίους 8:9).

Τους αποκαλύπτεται ότι η πραγματική δύναμη δεν είναι η σκληρότητα και η αλαζονεία, αλλά το σκύψιμο του πραγματικά δυνατού πάνω στον εξουθενημένο, τον αδύνατο, τον ασθενή, ώστε να τον βοηθήσει να σηκωθεί, δηλαδή η πραγματική δύναμη είναι η κατά Θεόν αγάπη.

“Οφείλομεν δε ημείς οι δυνατοί να βαστάζωμεν τα ασθενήματα των αδυνάτων, και να μην αρέσκωμεν εις εαυτούς, αλλ’έκαστος ημών ας αρέσκη εις τον πλησίον διά το καλόν προς οικοδομήν. Επειδή και ο Χριστός δεν ήρρεσεν εις εαυτόν...” (Ρωμαίους 15:1-2).

[1] Graham Keith et.al Biology Pensacola, FL 1986

[2] Lewin, Roger Bones of contention, NY 1987